

HIND 5 SENTI

V. Lang
Tammepuiestee 5
Tartu

Ilmub kolmapäeviti

Õpilasteleht

Toimetus ja talitus: Tallinnas, V.-Roosikrantsi 3
Tartu kontor: Ülikooli 21, Tartus

Posti jooksev arve
nr. 2188

Tellimishind: 1 kuu — 20 s., 2 kuud — 40 s., 3 kuud — 50 s., 6 kuud — 1 kr., aastakäik 1 kr. 50 s.
Kuulutused: 5 senti mm, lehe ees — 10 s. mm, tekstis — 12 s. mm, teksti kirjaga — 15 s. mm

Nr. 23 (9)

28. veebruaril 1934. a.

II aastakäik

Järgmine „Õpilastelehe“ number ilmub
ülesannete ja mõistatuste erinumbrina.
Hulk auhinnalisi ülesandeid. Rohkesti mitmekesiseid auhindu!

Raadiolained.

Väike veste raadio olemuse selgituseks.

Hallo! Hallo! Siin Tallinn... Raadio! Müstiline hää, mis kostab kustki õhust: See hää toob muusikat, laulu, inimkõne. Kas pole kummaline, et siit, nurgast olevast väikesest salapärasest kastist me kuuleme hääli, mis tulevad kaugele eemalt, maade ja merede tagant. Kuski räägib inimene, laulab hää, mängib orkester — ja meil tarvitseb vaid keerata väikest nuppu, et seda kuulda.

Kuidas töötab raadio? See on nii lihtne, et te seda otsekohe mõistate, kui me asume veidi lähemale seletusele, kas pole nii?

Mõnigi teie hulgast on kirgline kalaõngitseja või lihtsalt konnakütt. Või vähemalt aega viitnud vee, tiigi, jõe või kas või loigu ääres mängides. Ja igaüks teist kahtlemata on võtnud kätte kivikese, et seda visata vette ja tekitada „rõngaid“, mille laienemist te olete vaadelnud. Visk kiviga, sellest tekkiv tõuge veepinna ühte punkti kutsub välja lainetuse, mis rõngastena ikka laiemale läheb viimaks kadudes.

Meie näeme seda, mis sünnib veepinnal. Tegelikult aga läheb sama reeglipäraselt lainetav liikumine ka sügavusse, vee massi, igasse

külge, kuigi see vaateleja silmale enam pole nähtav.

Küll aga tunneb seda vee liikumist väike kala, kes lainetuse tahtmatult teeb kaasa, kuna vesi teda kannab. Olgugi et teie muud ei näe kui rõngaid veepinnal, liigub kivist liikuma pandud vesi kogumassis lähtepunktist alates väljapoole.

Kujutage aga nüüd võimalust, samasugust liikumist, nagu seda teeb vette kukkuv kivi, välja kutsuda ka õhus. Samuti nagu liigub vesi, liigub ka õhk, moodustades rõngaid, mis kiiresti laienedes edasi kanduvad, täpselt nagu see sünnib vees, olgugi et me siin õhus, neid ei näe, küll aga võime tunda ja kuulda.

Oletagem nüüd, et tõuked, mis kutsuvad välja õhulainetuse, on väga nõrgad ja väga sagedased. On kerge järeldada, et neist tõugetest

liikuma pandud lained peavad olema samuti nõrgad ja tihedad: õhk väriseb, nagu väriseb viiulikeel, see värin on aga niivõrd nõrk, et see jääb mitte ainult nägematuks, vaid ka teistele meeltele vastuvõtmatuks.

Hea, kõik see on arusaadav. Kuidas aga saavutada niisuguseid

KUMBLUSSEEP

A.FREDERKING.TARTUS

Täna loeme oma lehest:

Raadiolained. Veste raadio olemusest.
Kui ema ei tule. Huvitav jutt.
Jamboreele. Telkide linn Gödöllös.
Kuidas saab minust tubli jooksja. Spordiveste.
Noorte looming. Ülesandeid.

tõukeid õhus? Meie ei saa ju ometi õhku visata kivi nagu vette, laine- te tekitamiseks. Kui me kivi vis- kamegi, siis ei saavuta me ometi midagi peale tüli, kui kivi kellelegi peaks pähe kukkuma.

Muidugi, sellepärast polegi vaja võtta kivi, kuna meil õhulainete väljakutsumiseks on hoopis parem ja otstarbekohasem vahend. Kas meil pole kasutada elekter? Kas te pole kunagi näinud äikest, välku ja kuulnud müristamist. Mürista- mine ei ole ju muud kui vägev õhu- lainetus, mille paneb liikvele suur, õhu pilvedest maani läbistav välg.

Seega on meil suur eeskuju loo- duses olemas ega pole meil vaja muud kui saavutada väikeste väl- kude sarja, mis õhu liikuma pane- vad endi lähtekohast. Kui niisu- guste elektri välgukeste väljalask- mine sünnib teatud järjekorras, pikemate või lühemate vahemike- ga, saab neid ometi tarvitada signa- alideks vastavalt enne kindlaks määratud tähendusele. Kui elektri- välgukeste, tähendab väikeste, vet- te langevate kivikeste aset täitvate õhutõugete sarja katkestada näi- teks kolm korda, lakkab ka õhk kolm korda värisemast või vibree- rimast.

Saate nüüd aru, milles peitub raadio saladus? Järgmises numb- ris vestleme sellest aga edasi.

Õpetaja vestlus õpilastega.

Möödunud nädalal selgitasin teie pal- vel teile õppe- ja hooldamiskindlustuse tähtsuse. Muidugi polnud minu selgitus- töö sugugi täielik, ütlen koguni, see pol- nud küllaldane. Kuid arvestades meie otsese töö rohkust — pole mul tänagi võimalust teile selgitada seda küsimust põhjalikumalt, seda enam, et üksikasja- des olen minagi võhik.

Kuna aga meie viimane vestlus õppe- ja hooldamiskindlustuse tähtsusest koo- lis teatava elevuse tekitas, ja, sealjuu- res mitmed õpilased ja lapsevanemad minu poole pöördusid otsemate andmete saamiseks — siis tahan mina täna sel- guse saamiseks teie tähelepanu juhtida eriti kahele asjale.

Esiteks — otsemate ja täielikumate üksikandmete saamiseks tuleb teil kui ka vanemal pöörduda embkumb, kas „Õpilasleht“ talituse ehk otsemalt üks- kõik millisesse kindlustusseltsi. Viima- sel ajal toimivad kõik kindlustusseltsid õppe- ja hooldamiskindlustusi ja kind- lustusviiside vahe nii ühes kui teises k.-seltsis on minimaalne. Neid kindlus- tusviise, mis kohased eriti õpilastele, on väga palju. Igal kindl.-seltsil on küll omamoodi nimetused, kuid põhimõttes ühtivad need pea täielikult. Nii on ole- mas õpperaha-, kasvatus-, hooldamis-, kaasavara-, kapitalikogumise jne. kind-

Kui ema ei tule...

On mõnus olla haige leetris, kui haige ollakse vennaga kahekesi, kui haigus pole kuigi raske, juba paranemisel ja kooliasjad mitte liiga südamel pole muret tegemas.

Siis võid endale öelda umbes nii: „Praegu teised peavad pead murd- ma matemaatika ja saksa keele kallal, mina aga olen siin voodis, loen igasugu seiklusi, lahendan ristsõnu, joonistan ja sünn haid asju, mida ema nii ohtralt toob, meega leiba, mune, piima...“

Jah, ema hoolitseb oma poegade eest ja teeb, mis ta iganes võib. Palju aga ei saa ta nende haige- voodi juures olla, sest tal on tõesti palju tööd. Tal ei ole teenijat ega ole tal ka palju raha, sest isa on surnud, surma saanud sõjas. Ja et oma nappi majapidamisraha veidi suurendada, kasutab ema oma joonistusoskust. Ta joonistab moode, karikatuure, postkaarte, pilte lasteraamatutele ja -ajakirja- dele. Ta ei tahagi teha ei tea kui kõrget kunsti, oh ei, ta on vaid üks vaene, väike ema, kes võitleb oma kahe poja eest nii kuidas ta oskab, tõustes vara ja puhkama minnes hilja õhtul, nõeludes, õm- meldes, joonistades.

Arvate vast, et piisab joonistus- oskusest ja kenast andest? Kui

see nii oleks! Kuupalju aga peab enne käima, rääkima, seletama ja kauplema toimetajatega, kirjasta- jatega, kauplejatega. Kui napilt see töö tasutakse ja kui palju on pakkumisi, võistlust. Ema nutab mõnikord, siis aga ajab ta enda jälle sirgu, sest ta peab ju toime tulema eluga, tal on ju kaks poe- ga, kellele tema töö tähendab või- malust käia koolis, õppida, kas- vada, mängida.

*

Täna pidi ema minema linna ära viima oma joonistisi kuhugi toimetusse. Ei olnud kerge jätta omapead kahte poissi, kellest va- nem, Heino, oli veel kergelt pala- vikus ja voodis, noorem aga, Mikk, juba üleval käis ja jumal teab, mis võis ära teha.

Ema läks minema öeldes, et ta tagasi tuleb kell 6. Nüüd oli kell 4 — seega kaks tundi vabadust! Mikk läks akna juure ja nägi, kui- das ema trammi astus ja minema sõitis. Nüüd võis ta tegeleda oma tahtmise järele. Ta läks kõigepealt kööki ja haaras tikutoosi, hakkas siis tuld tegema. See oli keelatud, aga nii magus oli teha just seda, mis keelatud. Mikk tahtis omale leiba praadida, see aga kõrbes pan- nil tal käest sõeks. Suitsu tuli köök täis. Vend hakkas toas kar- juma ja Miku kokamängimise himu lõppes. Selle asemel mõtles ta välja teise huvitavama mängu. Ta leidis sahvrikapist makarone, võttis paar toru, valas klaasi vett, kastis siis sellesse seebi ja hakkas seebimulle puhuma. Enne köögis ja siis toas.

Seebimullid kukkusid põrandale, kus nad lõhkedes jätsid märjad jäljed. Et ta oli hea vend, siis ei tahtnud ta end lõbustada üksipäi- ni, vaid viis ka vennale voodisse teise klaasi seebiveega ja maka- ronitoruga. Mäng meeldis pois- tele, mis sellest, et märjad, värvi- des sillerdavad mullid vaibale ja linale langedes rõngad ja pitsmed jätsid, nõnda et esialgsest puhtu- sest enam viimaks midagi järel polnud. Ja et on olemas niisugune kirjutamata seadus, et kui halb asi kord liikvele saab, siis teda raske on pidada, pidid ka meie vennad kogema. Üksainuke väike käeliigutus ja õnnetus oli käes, — klaas kõige täiega enne voodis, siis põrandal, kus ta muidugi kildudeks

purunes. Kui Mikk õnnetuse jäljed sai ära koristanud, märkas ta, et ta oma toakingade viitaldadega kogu korteri oli täis vedanud märga.

Nüüd otsustati, et vabadusest piisab ja et ema tuleb ootama jätta korralikult raamatut lugedes. Kell lõi kuus, nüüd pidi ema tulema. Pool seitse, — emat ei ole veel. Osut näitas seitsmele, siis kaheksale ja viimaks üheksale. Ema ei olnud ikka veel. Nälg andis end tunda kahele õnnetule ootavale lapsele. Enne nii vahva Mikk ei söandanud nüüd enam tuld teha, vaid tõi köögist paar võileiba ja kannuga piima. Toit ei maitsnud aga ja ärritusest tõusis haigel vennal palavik, ta paled hakkasid hõõguma. Hirmuga nägi Mikk, et venna olukord halveneb. Mis pidi ta tegema?

Kui kell poole kümneni jõudis, otsustas Mikk, et tuleb ema minna otsima. Aga kuhu? Linn oli suur ja ta ei teadnud, kuhu nimelt ema pidi minema. Kuidas võis ta jätta üksinda oma haige venna? Naabrite poole pöörduda? Ta ei tunnud siin kedagi, alles hiljuti olid nad siia kolinud ega kellegagi tuttavaks jõudnud saada. Mikk kartis seda kurja näoga daami naaberkorteris, kes tigidalt neile, lastele, otsa vaatas, kui nad vennaga valjult naerdes või rääkides trepist üles tulid.

Kuidas olid poisid nüüd valmis tööd tegema, ema aitama, teda armastama — kui ta ainult tagasi tuleks. Mis saab neist, kui ema enam ei tulegi, kui temaga midagi on juhtunud! Ei, kunagi enam ei ole nad pahrud ja sõnakuulmatud, nad teevad kõik, et emal oleks kergem — kui ta tuleks. Nuttes uinusid viimaks mõlemad padjal, mis pisaratest märg ja vastu oli võtnud südamest tulevad palved ning töötused.

Nii leidis ema oma mõlemad poisid, kui ta kesköö paigu koju jõudis. Ta oli tõepoolest üle elanud õnnetujuhu. Auto oli teda riivanud nii õnnetult, et ta maha kukkudes meelemärkuse kaotas. Ta oli viidud haiglasse, kuna ta juurest ei leitud aadressi ega isikut tõendavaid pabereid. Niipea kui ta jälle sai jalule, ruttas ta tagasi koju oma kahe poja juure, kes teda ootasid.

Milline rõõm, kui poisid hommikul ärgates voodi ees nägid jälle ema armast nägu! Ja mis kõige rõõmustavam, nad ei unustanud

Jamboreele!

Rakvere skaudi märkmeid eesti skautide matkalt 4. ülemaailmlisse laagrisse Ungaris.

„7. 10.000 TELGI LINNAS“.

200 m Gödöllö jaamaesiselt ongi Gödöllö kuningliku lossi pargiteedel. Igal pool, kuhu aga vaata, tabab silm kõigis värvi toones telke, küll indiaanlaste „tüh-püh-sid“, küll maha- ja katusekujulisi, küll madalaid ühemehelike. Ja kuigi on alles varane hommik, on kõikjal oma telkide ümber näha askeldavaid poisse, noori mehi — on kerkimas rekordkiirusega uus linn kümnete tuhandetele. Esimene mulje oli igatahes mõjuv.

moodsa skautide Mekka peavärvaks.

Värvaval seisab skaute kollaste käesidemetega — skautpolitseinikud. Veel mõned minutid sõitu pargiteedel. Igal pool, kuhu aga vaata, tabab silm kõigis värvi toones telke, küll indiaanlaste „tüh-püh-sid“, küll maha- ja katusekujulisi, küll madalaid ühemehelike. Ja kuigi on alles varane hommik, on kõikjal oma telkide ümber näha askeldavaid poisse, noori mehi — on kerkimas rekordkiirusega uus linn kümnete tuhandetele. Esimene mulje oli igatahes mõjuv.

Stopp! Meile määratud maa-ala ongi samas. Väga meeldiv kohake, ilusa muruga, puie varjus, väike ojake sügavas kraavis nirisemas ühel küljel, mis meid eraldas n. n. delegaatide laagrist, kus kalli raha eest elasid kõigi mõeldavate mugavustega sisustatud telkides järjekorralisest ülemaailmisest skautjuhtide konverentsist osavõtvad delegaadid kõigist maailma kaartest. Ülejäänud kolmest küljest olid meile aga ungarlased headeks naabriteks. Koha maha „krusalt“ oma pakkidega, ja ei siin olnud aega vaadata enam midagi, alustame kohe laagri ülesehitamisega, millega lõpule jõuame alles järgmisel päeval.

Eesti territoorium.

Meie oma laagriosas ei hiilganud teiste rahvuste samade kõrval küll ühegi erakordsusega, ehk kui, siis küll sellega, mis on skautlikult nii väga hinnatav — oma laagri lihtsuse ja praktilisusega. Meil ei olnud kaasa toodud maalri- ega tiseritöid, lillepotte, igasuguseid puunikerdusi, korvmööbleid ja muud selle-sarnast, nagu seda olid teinud mitmed rahvused, kõige enam küll aga ungarlased ise. Meil leidis kasutamist see, mida leidsime kohapeal. Nii meie laagriosas piirav aedki, mille meisterdajafena hiljem tublit kiitust omandasid mõlemad Rakvere skaudid, valmistati kütetepuudeks ettenähtud hagude ja kändudest. Värvava saamiseks laagrisse painutatakse kahe kõrvuti kasvava puu oksad maha, ja saigi ilus looduslik roheline värv, ainuke omalaadne kogu jamboreel. Meie laagriosas tuhandetest külastajatest ei maldanud paljudki ütlemata jätta kiitust meie maasse kaevatud söögilaua „lina“ kohta, mis oli punutud vahtralehtedest. Kaks alust maas lipuvälja kõrval esitasid külastajatele õiged kujutlused meie riigi vapist ja rahvusvärvidest. Telke oli meil üles löödud neli, kolme kasutati elutsemiseks ja ühte kraamitelgiks. Juba kaugelt eemalt aga kutsus tähelepanu omale omis-

tama kahe kõrge puu vahele nõõridega uues tõmmatud nimelaud kirjaga „Esz-torszag — Eesti“ ja kaks hiiglamõõdulist rahvuslippu mõlemal pool värvavat. Ühte neist lippudest võib ehk praegusel hetkel näha lehvimas Tallinna Toompea Pika Hermani tornis, kuna eesti skaudid kaasavõtmiseks kaugele matkale said lippe sealt.

„Elu laagris oli kullane“.

nagu seda ütleb üks skaudilaul. Juba toitlustus, see peamine asjandus ükskõik mis laagris tahes, mis annab lõpuliik kaalu otsustamiseks laagri õnnestumise või mitteõnnestumise kohta. Meil oli seal ikkagi vanu skaute ja mitmelgi kümneid laagreid seljataga, kuid sarnane toiduküllasus, kui see oli Ungari suurlaagris, oli küll esmakordne. Vähe sellest, meil jatkus seda ja teist toidupoolist suurel määral anda isegi meie üleaedsetele, ungarlastele. Söögi pidime muidugi valmistama ise. Tegime seda siis ungari materjalist kodumaiste mummide retseptide järel, ja nii hästi, et meie lgp. peavanem dir. N. Kann seda küllalt kiita ei jõudnud. Ja mida küll meie „toitlusminister“ meile hommikute toidulaost ei toonud — liha, valget leiba (sellega harjusime pea, musta rukkileiba Ungaris pole saada), šokoladi, aia- ja juurvilja nii palju kui kulub. Ja see peab siis ka ju ikkagi midagi olema, kui söögilauast üles tõustes taldrekuile jääb veel külluses marmeladi, virsikuid ja ploome. Ja paprikat, seda sai küll iga söögi alla ja peale, küll rohelist, küll punast. Osa meist harjus kohe paprikat ungarlaste viisil toorelt soola ja leivaga sööma, allkirjutaja selle „vägitööni“ siiski ei jõudnud. Supis oli see aga hoopis teine asi.

Elu laagris läks midu kindla tunnikava järel, mille täpsemaks osaks oli küll öhtul magamaheitmine ja öörahu. Skautpolitseinikud hoolitsesid juba selle eest. Külalised, ja neid oli igal öhtul kümneid tuhandeid, juhiti laagrist välja juba kell 10 öhtul ja iga pealt 1/211 laagri uulitsaid liikuv skaut peeti kinni ja kamandati kohe oma laagriosas. Ja nendel, kes „linnaoata“ kauemaks ööpeale jäid välja, oli päris põnev tegu, kuidas üle müüri pääseda ja tasa-targu oma laagrisse hiilida. Kord oli igatahes kõva.

Jamboree-linna suurusest

on raske anda silmapilkselt kirjeldavalt pilti. Palju vast ei ütle seegi, et jamboree oli asustatud maa-alale, mille suurus oli umbkaudu 6 ruutkilomeetrit. Enam ütleb vast aga juba see, et kogu selle 15 päeva jooksul lihtsalt võimatu oli kogu laagriga üksikasjaliselt tutvuda. Ja kui laagri esimestel päevadel oma laagrivälja ümbruses olevaid välislaagreid uurisid põhjalikult väiksemate üksikasjadeni, siis viimastel päevadel, et mitte paljust hoopis ilma jääda, tuli lihtsalt jooksul rahvuste laagreist möödudes tabada iseloomulik. Ja nii ka laagri administratsiooni hõlbustamise mõttes oli kogu suurlaager jaotatud kümnesse all-laagrisse.

Kuna tähendatud all-laagritesse koon-

kunagi üleelatud hirmsal öhtul antud töötusi. Sest nüüd mõistsid nad selgemini kui kunagi enne, mis neile tähendas ema!

Jooks — kergejõustiku kauneim ala!

KUIDAS SAAB MINUST TUBLI JOOKSJA?

Näpunäiteid algajale.

Kui meil, Eestis, viimaste aastate jooksul kergejõustik on teinud suuri edusamme, siis ei saa seda ometi jooksjate kohta öelda. Jooksualad on meil ikka veel maailmaklassiga võrreldes päris kehavad. Põhjust on siin raske otsida, kuid arvata on, et meil puudub jooksude alal eeskujut. On ju üldiselt teada, et viseteski puudusid meil veel kaua aega silmapaistvad suurused, kuid Vidingu ja Sule heade tagajärgede tõttu on kasvanud tõugete, heidete ja visete klass väga kõrgele.

Teine takistav asjaolu on jooksude harjutamise juures suur süsteemikindlus ja teadlikkus. Jooksudes ei tohi inimene kuigi palju talitada oma pea järele, vaid siin peab tal kindel süsteem olema, mille järgi ta harjutab, sest vastasel korral tal pole kuigi pikka iga.

Üldiselt nõuab ju jooksmine väga suurt ettevaatlikkust; peab olema iga asja juures teadlikum, kui kuulitõukaja või kettaheitja.

Käsitades tänases lehes käesolevat artiklit, oleme väga hästi teadlikud, et noortel ei ole tarvilik alata süstemaatilise harjutamisega, kuid ometigi võib noor küllaldaselt

duid vaid ülemaailmliku skautide organi kuuluvad skaudid, siis Ungari skautide liit oli Gődöllö läheduses korraldanud veel n. n. a b i l a a g r i, kuhu liksid siis need, kes mingitel põhjustel üldlaagrist osa võtta ei saanud. Seal olid ka itaalia noored ballilad. Kuna suurlaagrist sai osa võtta vaid skaudid üle 16 a., siis oli erilaager korraldatud ka hundipoegadele. Erilaagrid olid veel skaut-lenduritele, meriskautidele, kurtumm-skautidele ja skaut-esperantlastele. Rower-skaudid koondusid 1. all-laagri.

Meie, eestlased, koos ameeriklaste, islandlaste, leedulaste ja taanlastega olime 3. all-laagri rahvusteks. Meie lähimateks naabriteks oli 1. all-laagris belglased, armeenlased, süürialased, luksemburglased ja rumeenlased ja 2. all-laagris prantslased.

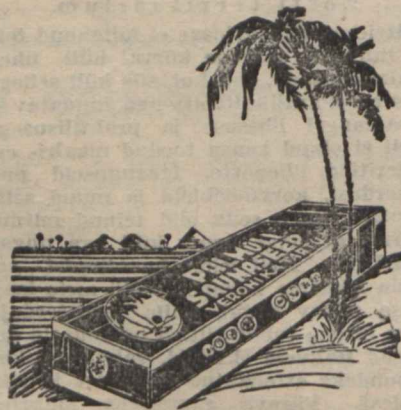
Vägagi teadlikult olid ungarlased omad skaudid, keda püsivalt laagris oli vähemalt 15.000, maakondade rühmituste kaupa asetanud igasse all-laagrisse, sellega oma skautidele võimaldades otsesemaid sidemeid sõlmida kõigi maailmamaade poistega. Ja ka tõeliselt kõigi maailmamaade poistega, noortega, sest

jamboreest võttis osa 42 rahvust 28.—32.000 skaudiga.

(Järgneb.)

teha eeltöid oma pärastisele jooksjakarjäärile. Tegelikult on ju jooks üks ilusamaid spordialasid, siin võib heade võimetega sportlane püsida kaua aega eesrinnas, kuna tõuked, hüpped on ikka rohkem juhulikud alad, kus mõni maailmaklassi sportlane võib kaotada tundmatule vastasele. Ei tule lihtsalt samm ja nõks välja ja ongi kaotus käes. Jooksudes seda nii kergesti ei juhtu — iseäranis kesk- ja pikkades maades.

Nagu eelpool nimetasime, nõuab jooks väga hoolsat ettevalmistust. Väga suure tähtsusega on sihtvõimlemine, sest see teeb keha sitkeks ja harmooniliseks. Võimlemisharjutused sünnivad ühes korrapärase hingamisega (sügavalt ja kindlas taktis). Hingamisharjutusi tuleb teha iseäranis kevadel värse õhu käes, kuid ikka soojalt riietatuna. Noorel algajal ei tarvitse talvel panna suurt rõhku harjutusele, vaid jätkub korrapärasest suusatamisest ja igahommi-

kusest sihtvõimlemisest lahtise akna all kuni 5 minutit. Kevadel aga tuleb kõigil (ka mittesportlastel) veidi värse õhu käes tegutseda. Hingata tuleb kas: 1) rinnaga või 2) rinnaga ja kõhuga koos. Sissehingamisel tuleb käed üles tõsta, sest siis läheb värse õhk ka kõige kaugematesse kopsupikestesse, mis talvel seisnud kasutamata. Hingamisharjutusi võib sooritada kas kohal, käimise- ja jooksuga. Kohal harjutades aitab 5-minutist. Käigul ja jooksmisel on hingamisel neli seisundit: sissehingamine, selle pida-

mine, väljahingamine ja selle pidamine. Iga säärase seisundi ajal liigutakse edasi 4—6 sammu ja kogu harjutus võib kesta 10—15 min. Õigemaks hingamiseks peetakse läbi suu ja nina korraga, kuid võib ka sisse hingata läbi nina ja välja läbi suu.

Kevadel maa vabanemisega lume alt võib asuda kiiruse ja stiili harjutamisele kõval murul. Vanad sportlased teevad seda kohe naelkingades, kuid noortel pole see veel nii tähtis, vaid võib teha kas paljajalu või mõnede teissuguste kingadega. Tuleb teha murul jooksu — alustada pikaldase tempoga, seda järjest suurendades ja lõpul uuesti lödvendades. Tuleb panna eriti rõhku põlve tõstmisele, mis peab ulatama õige kõrgele, ka käed peavad tugevalt ja kiirelt rebima, sest viimasel ajal loetakse kätetööd eriti tähtsaks. Selliseid jooksu teha iga päev, see arendab kiirust ja ühtlasi ka sammu. Siis võib teha veel stardijooksu: kaevata stardiaugud ja sealt väljudes terve jõuga läbistada 30—40 m. See õpetab harjuma stardiga, millel iseäranis suur tähtsus on lühimaa jooksjail. Siis võib vahest teha mõni 100—200 m jooks — alul paraja tempoga ja lõpuks hoogu lisades lõpetada spurdiga. Need oleks mõned näited lühimaa jooksu harjutamiseks, mis aga ühtlasi tarvilikud ka pikematele maadele. Sest pikamaajooksja peab omama suure kiiruse, kuna tal lõpupingutusel seda alati on tarvis. Noorel ei tarvitse alul üldse asuda kohe pikki maid harjutama, sest siin võib ta kergelt enesele liiga teha. Alul selliselt lühikese maa harjutusi tehes omandate hea kiiruse, kuna pärast võite käigu ja pikemate jooksuharjutuste varal saavutada tugeva vastupidavuse ning te oletegi küps võistlusiks.

Lõpuks mõne sõnaga sportlase riietusest. Suvine riietus on väga lihtne, võib isegi ainult lühikeste pükstega läbi saada. Jalanõudega on raskem. Maal, kus puudub vastav spordiplats, pole midagi teha naelkingadega, vaid seal võib lihtsate nahkingadega läbi ajada. Kus on aga vastav jooksurada, kas maantee näol, seal oleks soovitatav juba muretseda naelkingad. Esialgu mitte väga head ja neid võib tragi poiss isegi valmistada, ostes linnast vaid naelad.

Spordiriietusega talvel on aga juba suurem mure, see peab olema soe ja võrdlemisi lahke. Ka

Noorte loomine.

Minu asunikujutt.

Jim oli 25 aastat vana. Ta unistused asusid peaaegu alati Kanaada asundustes. Nooremalt oli ta palju lugusid ja romaane lugenud sealseist asunikudest ja metsikuist, verejänulistest pärismaalastest. Jimil oli seikleja veri.

Mõne aja pärast avanes tal võimalus sõita Kanaadasse. Ühes tulla oli lubanud Karl, Jimi truu sõber. Lühike jumalagajätt kodumaaga ja laev lahkus sadamast. Üle Atlandi ookeani algas vaevarikkas ning ohtusid täis teekond, kus päike on peaaegu ja piiritu veeväli ümberringi. Nädalase sõidu jä-

siin saab hea spordidressi 4—5 krooniga. Osta odavat riidet, mis on ostes valge ja üks pool pehme-karvane, kuna teine pool on sooniline. Spordiülikonnatäis sellist flannelriidet maksab 4—5 krooni. Valmistada on teda väga kerge ja seda võib teha iga ema. Peaasi on see, et olgu lahke igasugu liigu-

rele jõuti Floriidasse. Siit tuli umbes 500 kilomeetrit matkata, siis jõuti lähemasse asundusse. Et raha vähe, tuli see maa juba käia. Sadama poest osteti kaks püssi ja viissada padrunit. Nende uueks reisiseltsiliseks sai Hall Karu, indiaanlane delavaaride sugukonnast. Kliima oli Floriidas niiske ja palav. Öösel mindi teel. Tee asunduse ni oli hädaohtlik. Metsades varitsesid indiaanlased ja metsikud kontrabandistid. Päike oli juba peaaegu, kui suurest põlisest laanest jõudis kolm rändajat väiksele legendikule. Nendes reisi-jates tunneme ära Halli Karu, Jimi ja Karla. Kõik kolm oskasid vähe ingliskeelt. Einetati ja mindi jälle teele.

tuste jaoks. Püksid teha kaunis laiad, alla säärtesse kummipaelad sisse, samuti ka püksivärvliks kummipael. Pluus võib olla sõduri- või skaudipluusi moodi, kuid lahke. Nii võiks saada kodusel teel väga hea spordiriidetuse, mis oleks heaks kasuks talvisel ja kevadisel harjutamisel.

Mets oli mõnes kohas nii tihe, et pidi kirvega teed rajama. Aga õnnetus ei hütta tulles. Kaks musta säravat silma jälgisid neid juba poolestteest. See oli salakaval huroon, kes juhtis oma viiemehelist röövsalka. Korraga andis ta teistele märku, kes kohe maha lamasi ja püssid kätte võtsid. Hall Karu oli aga kahtlast sahinat kuulnud. Kiiresti ta andis märku ja kohe tormasid kolm reisukaaslast jämeda puutüve tahta, kust kohe tuli avati. Maniku salgale. Lühikese tulevahetamise järele lidusid huroonid metsa. „Ha, teie punased saadanad ei julgegi võidelda!“ hüüdis Jim neile järele. Mehed jätkasid jälle teekonda nagu poleks midagi juhtunud. Neljanädalase matkamisega jõudsid nad eesmärgile. Indiaanlane jäi siia elama, sest temal oli siin perekond, kuna Jim ja Karl nädalase puhkeaja lõpul jälle teele asusid. Neil oli ju veel tuhat kilomeetrit käia, siis alles jõudsid nad Kanaada piirile.

Veel mitme hädaohuga tuli neil võidelda. Kord oleks üks kontrabandisti kuul lõpetanud Jimi elu, aga Karl oli väledam laskja ja haavas kontrabandisti käest. Kuul lendas Jimi kõrvast mööda.

Üheksa nädalat oli möödunud. Karl ja Jim jõudsid asundusse, kuhu asusid elama. Siin elas juba enne eestlasi. Karl ja Jim leidsid südamliku vastuvõtu. Jim

„Buana... kuningas Meli... vadžaggod... nad tulevad siia, valmistuge ruttu vastupanuks!...“

Ta oiatas ja vajus maha.

Kümnes peatükk.

Gongi tumedad löögid tõstsid häire valgete laagris. Kaugele kandus kaja öises vaikuses ja otsekui vastuseks kostis metsast sarve hää. Hääle laine täitsid öise pimeduse, tõusid kõrgele taevasse, üles võitlusevälja kohal sirvate tähtedeni ja tungisid üksildase toa aknasse, mida tuhmilt valgustas öölambi tulu.

Toas ajas end üles raamil lamav tume inimkogu. Haigutades hakkas ärkaja end sirutama ja silmi hõõruma. Imestades vaatas vaevu unest toibuja ringi, köhatas ja sirutas oiates äravajunud jalgu, puudutades sõrmedega pundunud, hõõguvaid taldu. Nüüd märkas ta üllatudes, et ta varbad on sidemeis.

Ta kõrval magas seotud peaga inimene. Õhk toas oli umbne ja täis rohu lõhna. Ärkaja vaates tähelepanelikult oma kõrval lebavat inimest. Sel hetkel avas keegi ukse pilku heites sisse.

„Ärkasid, Hatako? Jää paigale, sa pead lamama kuni arst sind käinud vaatamas. Ma kutsun ta kohe.“

„Farsi, oota veidi“, hüüdis Hatako tal järele. „Räägi, mis on juhtunud. Miks olen ma laatsaretis ja miks mu pea on nii raske? Anna mulle juua! Mul on hirmus janu. Kas ma kaua juba siin olen?“

Farsi naeris.

„Sa magasid vahetpidamata kakskümmend-

ta viimased kiired veel paistsid kaljudel. Org aga vajus juba varju.

Jumalagajätul surus Hatako oma rinna vastu araablase kollase käe.

„Ära mõtle minust halba“, sosistas ta ja sammus kiiresti edasi.

Kõrgete puude salga juure jõudes pöördus ta veel kord ümber ja vaatas oma ainukesele sõbrale, kes samuti oli peatama jäänud.

„Kvähəri, kvähəri, babaa!“*) hüüdis temale Hatako.

Araablane noogutas ja pöördus omade juure tagasi.

Hatako tundis siin teed. Siit oli mitu korda käinud jahil. Pimedus laskus kiiresti maha, kogu loodust kattes oma varjuga. Sügav vaikus valitses kõikjal. Ka loomad olid läinud puhkama, öised kiskjad aga polnud veel jõudnud välja tulla. Kuuldus vaid vaikist lehtede kähinat jalgade all ja okste prõksumist. Seal, kus lehestik oli hõredam, tõstis teekäija mureliku pilgu üles taevasse. Ta teadis, et varsti taevast kattub punase loodekumaga, mis järele kiiresti maale vajub öise pimeduse paks, läbitungimatu vaip. Sellepärast sundis ta oma väsinud jalad ikka kiiremale sammule.

Hatako kuulis vaikist ojavulinat. Ta kastis oma vaevatud jalad jahedasse vette, jahutas higist laupa ja kustutas janu.

Äkki kuulis ta okste vahelt paljuhäälelist kõminat. Kuulatades tõstis ta pea. Kuuldus

*) Jumalaga, jumalaga, sõber!

armus varsti ühte sinisilmalisse blondiini. Pulmad tulid peatselt. Jätame nüüd õnnelikud asunikud tuhanded kilomeetrid meist eemal õnnelikult elama.

Vidrik Rõbakov,
Luhamaa algk. V kl.

Majahaldjas.

Neljapäeva õhtul oli meie külas kodu hoida. Mina olin ka säääl. Sinna olid kokku tulnud ümbruskonna noori.

Aeti lõbusat juttu ja mängiti, heideti nalja ja muuseas kõneldi ka haldjatest. Mind üllatas see jutt.

„Haldjat võib näha neljapäeva õhtuti, seletas üks noormees. Neljapäeva õhtu on salapärase aeg. Siis võib näha haldjaid, kodukäijaid ja jumal teab keda veel.“

Need viimased sõnad tungivad minu südame kõige sügavamasse nurka. Olgu mis on! Kas elu või surm! mõtlesin ma iseeneses.

Vaatama ma täna lähen. Kas pääsen eluga või jätan luukondid rehte. Mis tähendab elu uudishimu vastu?

Ja ma läksin. Jõudsin rehe juurde. Astusin rehetarre. Kõik ümberringi pime. Ainult väikene kuusirp paistis rehetarrest kahvatul kumal põrandale.

Õhkull huikas paar korda kriiskava häälega haavikus.

Kõik see; punane kahvatu kuu, öökulli huikeid ja rehetare piimlik vaikus, tegid rehetare õudseks.

Korraga kuulsin kolinat. Nukra pilguga vaatasin altkulmu üles.

Minu ees seisis poolteise meetri pikkune mees. Kust ta sai? Seda ma ei tea! Pea oli sasis. Valged pikad juuksed seisis salkudena õlgadel. Mingisugune valge särk oli tal seljas. Jalad olid lahti. Käes oli tal pikk sarapuust kepp. Ma kohkusin. „Ära kohku, poeg!“ rahustas ta. „Ma olen hää haldjas, ega ma kellelegi haiget ei tee, ma armastan rahu, õnne...!“ seletas ta edasi.

Jäin rahulisemaks.

Ja ta jutustas: „Mina olen selle maja haldjas ehk kaitsevaim. Kui maja haki ehitama, löödi palgilt kolm laastu ja ma saingi nendest laastudest selle maja haldjaks.“

Minul on palju tegemist. Sügisel, kui inimestel palju tööd, ei minagi maga, üks töötan minagi inimestega võidu.

Kui inimesed sügisõhtutel elamusse kogunevad ja magama heidavad, siis valvan majarahu üle.

Laudas valdan loomade üle. Tihti kipub üks või vaenlane ühest aknast, teine vaenlane teisest aknast loomade kallale.

Tallis vaatan hobuste järele. Patsutan alati Halli lakale ja pistan kama-lutäie rukkeid suhu.

Aidas valitsen hiiri. Nendele looma-

dele oleks tarvis piitsa. Kuhu aga mina pistab, juba auk järel. Tükivad aga igale poole. Aga aidas pole nad kasulikud. Viljasalved kõik närvivad läbi.

Ega õueski töö puudust tule. On ju sügisel suured porid. Küll kasvatan rohtu, aga muda võtab ikka võimust.

Kui inimesed rõõmsad on, siis nad mõtlevad, et majahaldjas on neile õnne toonud. Kui mõnikord õusel kolinat kuuled, arvatakse majahaldjat töötavat.

Vanasti peeti mind suure au sees. Oli isegi ehitatud ohvrialtar. Mina olin kui valitseja majas.

Aga nüüdne rahvas on hukas. Ei nad enam hooli minust. Mõnikord harva ohverdatakse.

Ma sooviksin inimestelt, et nad austasi elaksid. Sest vaenu ja riidu ma ei salli. Kui oleks see majarahvas vaenus elanud, ei enam mind oleks selles majas. Sest kui majas riid tõuseb, lahku selle maja haldjas ehk kaitsevaim. Ja sellega kaob ka ühes maja õnn.“

Korraga käis vali raksatus. Minu silmade ees läks kõik kirjuks. Lõõts-pill, näod, sinetav mets, kõik sulas kirjuks seguks.

Kui toibusin, oli haldjas kadunud. Nüüd aga võin kihla vedada, et haldjas on olemas. Mina olen haldjast oma silmaga näinud.

Nikolai Nool
Luhamaa alg. V. kl.

kauget laulu. Vähehaaval kustusid hääled vaikes suminas.

Kui rändur tegi veel liigutuse, hakkas ta okste vahel nägema metsa laulikuid. Need olid mustad hiigelahvid, kel õlgadel ja sabal kasvasid pikad, siidised ja lehvivad valged karvatudid.

Ebausklik hirm sundis seisatama Hatako ja järele vaatama kummalistele loomadele. Kas tõesti need olid ahvid, kes nii kaunilt laulsid? Vast aga olid need inimesed, kes söandanud tungida vaimude riiki ja olid võlutud nende poolt? Kes võis seda teada?

Terav kullikisa läbistas õhu.

Kohkuv Hatako astus vette ja pritsmed lendasid laiali. Nüüd hakkas ta jooksmas läbi ikka rohkem ja rohkem pimeneva metsa. Viimaks jäi mets hõredamaks ja Hatako jõudis lagedikule. Tähed särasid juba taevas.

Kõrge rohi piitsutas ta nägu. Higi voolas väsinud kehalt ja kivid haavasid valusalt ta jalgu. Nagu vibunöör aga kihutas pingutatud tahe teda ikka edasi.

Mägedelt tulev jahe tuul värskendas jooksja higist keha. Ta sammud kostsid reeglipäraselt vastu maad löövate haavliteradena. Vaikselt kahisevad viljapõllud, tumedad banaanisalud ja onnide tuled ilmusid nähtavale tee ääres ja jäid kiiresti seljataha, kadudes pimeduse kattesesse.

Jooks muutus katkendlikuks; veri peksis meeekohtadel ja Hatako tundis, et ta on kaotamas meelemärguse. Nüüd aga kostis ta kõrvu hää, mis tõi ta tagasi teadvusele.

Ta kuulis, kuidas banaanisaludes kajastus

sarvesignaali, mis Meli sõdureid kokku kutsus.

Hambaid kokku pigistades ajas Hatako enda põlvili ja siis jalule, vankudes liikus ta edasi. Jälle kostis sarvehääli ja vastuseks sellele kostis koorte haukumine ja ta nägi oma ees tulesid. See oli valgete asula.

Hirmsa tahtepingutusega sundis Hatako end edasi jooksmas. Äkki ilmusid pimedusest mõned kogud ta ette ja tõkestasid ta tee. Nad hüüdsid teda. Kuid vastamata, põlevad silmad juhitud asula poole, jooksis Hatako edasi.

„Kes sa oled, vasta!“

Noormees, latern käes, jooksis ta järel ja valgustades ta nägu, hüüdis:

„Pea! See on sama mees, kes mu sidus puu külge!“

Mehed hakkasid karjuma ja pistsid temale järele. Visatud oda tõmbas ta peast kompsu ja sellest kukkus välja püss. Hatako haaras püssi ja laskis. Tagaajajad põikusid kõrvale ja Hatako kasutas segaduse silmapilku, et edasi tormata. Vadžaggod jooksid talle järele. Kuid Hatako otsekui lendas, kuni ta jõudis valgete asula väravate ette.

„Nani ve?“ hüüdis valvur.

„Nai ve! Pea!“ kordas ta ja tõstis püssi.

Hatako haaras viimase jõupingutusega kinni vaiast.

„Allah! Sina, Hatako! Mis sinuga on juhtunud?“

Hatako aga ei saanud sõna suust.

Nüüd tuli peremees välja. Viimast jõudu kokku võttes ja värava najale toetudes ütles Hatako:

Minu kodu.

Minu kodu on paik, kus olen sündinud ja üles kasvanud, oma armsate vanemate hoolet. Kus ema mind oma rinna vastu vajutades suudles või hälli ees tasakesti laulis. Minu kodus ei ole uhkeid ega toredaid ehitisi, vaid ta on vaikne lihtne eesti talu. Minu kodus on väike õuna- ja marjapuu. Paremat paika ei ole kuskil, kui on minu kodu. Kui ma vahest külasse lähen, siis ei taha ma seal kuigi kaua olla, sest igatus kodu järele on väga suur. Minu kodus on peale minu veel isa, ema ja vend. Igaühel on oma tööd ja talitused. Ema talitab kodus, kuna isa töötab väljas. Minu kodu asub maantee ääres, suure kuusemetsa serval. Kuusikus on väga armas viibida. Kui mul igav on, siis lähen ma metsa ja puude kohin peletab igavuse. Rõõmu ja lusti on süda täis. Et kodu ilusam ja mugavam oleks, seks teen ma aeda peenraid ja istutan lilli. Suvel käin ma karjas, kus valvan lehma ja lambaid, et need ei läheks vilja. Talvel käin ma omast kodust koolis. Kodu, kuis oled sa mulle nii armas ja kallid! Kui õhtul lahkuv õhtupäike enast kuusiku taha peidab ja minu kodu enese kullasse matab, siis on mu kodu nii ilus ja süda rinnus läheb veelgi rõõsamaks, ning armastus kodu vastu suureneb.

Linda Semidor.

Hageri algkooli õpilane.

Silpristsõnad:

1	2	3	4
	5	6	
7	8		9
	10		11
12		13	14
	16	17	
18		19	

Sõnade tähendus: Paremale: 1. Saar Vahemeres. 3. „Kõrgeim koht“ inimkehal. 5. Madal maa. 7. Mitte hele. 9. Talvine riietuse. 10. Kuulus prantsuse kirjanik. 11. Kuu. 12. Raha asukoht. 14. Türgi tiitel — võõrapäraselt. 16. Kirjakandja ranvapäraselt. 18. Poolsaari Aasias. 19. Esimesi helifilme.

Alla: 1. Mitte korralik. 2. Mulgi suvine toit. 3. Ülem. 4. Suvel hukunud Leedu lendur. 6. Talvekuurort Euroopas. 8. Kuju kreeka mütoloogiast. 9. Laev, mis hukkus Põhja-Jäämeres. 12. Sirguma, võrsma. 13. Surnud Eesti rahandustegelasi. 15. Teenija nimetus suurlinna hotellist. 16. Esimene Eesti välisminister. 17. Eesti sõjaväelasi.

VÄIKE ÜLESANNE, AGA TÄIS SUURT SALAKAVALUST.

Mitu muna oli munanaisel korvis? Talunaine tuleb turule mune müüma.

Esimesele ostjale müüb ta ära pooled korvis olevatest munadest + pool muna ilma ühtki katki tegemata.

Teisele ostjale müüb ta pooled ülejäänud munadest + veel pool muna, ilma ühtki katki tegemata.

Viimaks veel kolmandale ostjale müüb naine lõpuks poole sellest, mis tal oli üle jäänud + pool muna, ikka ilma katki tegemata ja on seega kaubast lahti. Mitu muna oli tal?

Õieti lahendajate vahel loositakse raamat.

„Õpilaslhehe“ nr. 15 ilmunud auhinnalise ristsõnamõistatuse lahendus.

Vasakult paremale: 1 Loksa. 4 Lagi. 6 Lõvi. 8 Sedel. 9 Pesa. 14. Valga. 15 Ost. 17 Narva. 20 Re. 21 Ii. 22 Rott. 24 Poola. 26 Serv. 27 Saku. 28 Aa. 30 Ema. 31 Ii. 32 Elsa. 35 La. 38 Krae. 39 Paber. 40 Kaval. 41 Raud. 43 Re. 44 Aste. 48 Pea. 49 Sa. 50 Salm. 52 Taru. 54 Valge. 55 Erma. 57 Onn. 60 Uni. 61 Artur. 62 Kroon. 63 Seep. 66 Kena. 68 Olema. 69 Pisar.

Ütalt all: 1 Lisa. 2 Koda. 3 Alla. 5 Ase. 7 Või. 9 Palitu. 10 Saar. 11 Hani. 12 Surve. 13 Raha. 14 Viru. 16 Soome. 18 Arve. 19 Riis. 21 Ja. 23 Ta. 25 La. 27 Saks. 29 Album. 31 Ilves. 33 Laala. 34 Aadam. 36 Aer. 37 Aar. 42 Delta. 45 Sool. 46 Etna. 47 Su. 50 Saun. 51 Liim. 53 Ratas. 56 Roosa. 58 Arve. 59 Äkke. 64 Eta. 65 Popp. 65a Reis. 66 Kaar. 67 Noa.

Õigeid lahendusi saatsid S. Baumann Tallinnast, Alfred Parson Haaslavalt, Heiga Muna Laius-Tähkverest, Leida Raukas Jõhivist, Agnes Haava Soldinost, E. Jansen Tallinnast.

Loosimisel võitis auhinna J. Akurtersi „Sulaspoisi suvi“ lahendaja Agnes Haava, Soldino-Sundja algkooli IV kl. õpilane.

Toimetuse poolt: Armsad „Õpilaslhehe“ sõbrad, kes te ilmselt huviga jälgite meie lehe ülesandeid ja lahendusi saadate. Juba on kümnekond Teie hulgast omandanud auhindadena raamatuid, mis toimetusest igakord täpsalt on välja saadetud. Veel kordagi aga ei ole juhtunud, et ükski raamatute saajaist toimetusele oleks kirjutanud ühe tänu sõna või ka lihtsalt nimetanudki, et raamat on kätte saadud. See on veidi kurb. Kas tõesti on viisakus täiesti ära kadunud meie noorte hulgast või tuleb seda seletada mõne muu põhjusega, tagasihoidlikkuse või argusega.

Olgu kuidas sellega on, armsad sõbrad, pidage meeles, et väike viisakuse avaldus teeb rõõmu sellele, kellele ta on määratud kui ka tema osutajale enesele on kasuks. Viisakus osutab kasvatust.

Sellepärast, kui te „Õpilaslhehele“ pärast raamatu vastuvõttu kirjutate, lahendusi saadate või muud, kirjuge mõni sõna juure ka raamatu kättesaamisest. Selleks eriti ei ole vaja kirjutada, mark maksab juba kahe lehe raha, kui aga kiri niikuinii on saata, siis vast peate meeles, eks ole.

VÄIKEST NALJA.

Kes kartis rohkem.

Jaapanis on kerge maavärin. Poisid saavad omavahel kokku ja üks jutustab oma elamustest maavärina ajal.

„Kas sa ei kartnud ka?“ küsiti teemalt.

„Kartsin küll“, vastas poiss, „aga maa värises veel rohkem igatahes kui mina.“

Kirjavastused.

Sportlane E. T. Nagu Teie kirjutate, on teil juba spordiring olemas, siis pole ju viga midagi, muud kui asutage Poiste Spordiliit. See ei lähe Teil maksma midagi. Tallinnast saadetakse Teile vastav materjal kätte, Teie hooleks jääb ainult organiseerimistöö. Spordi kesklüüsi Teil muidugi ei maksa astuda, sest sealt ei saa Teie midagi kasu. Mis puutub asjaolusse, et poistel puudub huvi spordi vastu, siis on raske Teid abistada. Meie oma lehe veergudel ei suuda ka väga palju pakkuda, oleks soovitav, kui telliksite „Eesti Spordilehe“. Seal ilmub alati spordi üle huvitavaid artikleid. „Eesti Spordileht“ ilmub 1 kord kuus ja üksiknumber maksab 25 senti. Tellimine ühe aasta peale 3 krooni, poole aasta peale 1.50 jne. „Eesti Spordilehe“ aadress on: Müttrivahe 16—33. Kui soovite seda lehte tellida, siis kirjutage sinna kiri ja pange vastav summa markides sisse. Teie küsite, kui raske peavad olema noorte kuul, ketas ja oda. Kuuli raskus on 5,5 kg; ketas 1,5 kg; oda 600 grammi. Neid kodusel viisil teha on peaaegu võimata. Vast ehk ainult kuuli võiks valmistada küla sepp. Oda ja ketas tuleksid kindlasti osta. Seekord oleks ehk kõik, kuid loodan, et Teie vastate nüüd meile uuesti, kas soovite Poiste Spordiliitu asutada, kui tahate, siis järgmine kord saadame Teile kõik vastava informatsiooni ja materjali.

Mis eelolev pühapäev toob õpilasele?

TÖÖLISTEATER.

Mängukava 1.—6. märtsini.

Neljap., 1. märtsil, esietendusel Ed. Vilde romaani järele dramatiseeritud „Mäeküla piimamees“.

Reedel, 2. märtsil, avalik vaidlusõhtu teemal „Eesti teatri teid ja sihte iseisvuse ajal“. Võtavad osa Rasmus Kangro-Pool ja Leo Soonberg. Sissepääs vabatahtliku maksu eest.

Laupäeval, 3. märtsil, „Mäeküla piimamees“ 2. korda.

Pühapäeval, 4. märtsil, kl. 15 (3 p. l.) „Vaese mehe ututal“ 76. korda, üldhinnaga 25 s.;

kell 8 õhtu „Parvepoisid“ 13. korda. Teisipäeval, 6. märtsil, Mäeküla piimamees“ 3. korda.

Kino „Modern“

S.-Tartu mnt. 4. Tel. 304-68.

Kultuurinäädala lõpuks pühapäev, 4. märtsil 1934. a. kella 12—2 päeval suurejooneline laste- ja kultuurfilmide etendus enneolemata suure, täiesti uue eeskavaga: 1) „Amatsoni jõe mööda Atlantist kuni Vaikse ookeanini“. Grandioosne kultuurfilm 12 jaos. Prof. Mac Governi ekspeditsioon muistsete inkade muinasjutulisel maal. 2) „Tänapäeva Siiam“. Populaarteaduslik film 6 jaos. Muinasjutulisena, nagu lood „1001 ööst“ näib meile elu Kaug-Ida väikeses kuningriigis. 3) „Norra — vikingite maa“. Muinasjutuliselt ilus film 8 jaos. Nähtavaks saab maa, kuhu meie lähme —

ja õnnistavaks teadmiseks muutub iga pilt! Inimene tunneb enda väiksust selles vägevas looduses! 4) „Micky-hiireke dshunglis“. Grotesk 2 jaos. 5) „Jälle Snookum!“ Pööraselt lõbus farss 6 jaos. Peaosas laste lemmik Snookum. 6) „Baltimore“. Kultuurfilm ja teised filmid.

Filmide kohta antakse seletusi mikrofonide kaudu. — Pääsmad 15—50 senti. Algus kell 12 päeval. Kassa avatud kella ½12 homm.

Tegev- ja vastutav toimetaja
Helmi Jansen.

Väljaandja k.-ü. „Töökool“, Tallinn.

Foto-ateljee

Parikas
TALLINNA

Kuninga tänav 1

ÕPILASTELE

üksikpildid ja kooligrupid väga mõõduka hindadega

TÖÖLISTEATER

V. Tartu mnt. 25

Etenduste kava

1.—6. märtsini 1934. a.

Neljapäeval, 1. III. esietendusel Ed. Vilde romaani järel dramatiseeritud „Mäeküla piimamees“.

Reedel, 2. III. avalik **vaidlusõhtu** teemal „Eesti teatri teid ja sihte iseseisvuse ajal“. Võtavad osa Rasmus Kangro-Pool ja Leo Soonberg. Sissepääs vabatahtliku maksu eest.

Laupäeval, 3. III. „Mäeküla piimamees“. 2. korda.

Pühapäeval, 4. III. kell 15 (3 p. l.) „Vaesemehe ututall“. 76. korda. Üldhinnaga 25 senti.

Kell 8 õhtu „Parvepoisid“ 13. korda.

Teisipäeval, 6. III. „Mäeküla piimamees“. 3. korda.

Tuntud Inglise sulg

„Iridinoid“

kirjutab vähemalt

6 korda kauem

Kõva d
777 E. F. —
raamatupidajatele

Keskm.
888 E. F. } Kooli-
õpilastele

Pehmed F.444

Igal sulel märk „IRIDINOID“

Hoiduge järeloomadustest!

Õpetajad ja õpilased!

Nõudke kauplustest
ja koolikooperatiividest

A|S. „Odor’i“

tinte, joonistustusche,
kleepimisliime, „Odorol“
ja „Collapin“

Samuti parimat

koolikriiti, valget ja
värvilist

Ühenduses Eesti Vaimse Kultuuri Päevadega korraldame odavate raamatute müügi kuni

75% hinnaalandusega

Raamatusõbrad, kasutage juhust, et omale raamatukogusid asutada või neid täiendada väärtusliku kirjandusega. Odav raamatute müük algab 20. veebr. ja kestab ainult kuni 7. märtsini s. a. Paljude raamatute trükk lõpukorral. Nõudke meie odavate raamatute nime- ja hinnakirju!

O.-Ü. „NOOR-EESTI KIRJASTUS“ TARTUS,
Rüütli 4. Tel. 2-66.

Kinoteater**„Modern“**

Suur Tartu mnt. 4. Tel. 304-68.

Pühapäeval 4. märtsil 1934

Algusega kella 12 e. l.

suurejooneline

laste- ja kultuuretendus

Pääsmete hinnad 15—50 sendini.

Filmide kohta antakse seletusi mikrofonide kaudu.

„Õpilaslehes“ nr. 19 väljakuulutatud

JOONISTUSTE JA KIRJANDITE VÕISTLUS

Osavõtja nimi:

Aadress: